

Tot de Dood...
en andere
verhalen

Tot de Dood...
en andere
verhalen

Berry van Dalum

Schrijver: Berry van Dalum

Coverontwerp: Deze cover is gemaakt met behulp van AI

ISBN: 9789465319476

© Berry van Dalum

Dankwoord

Bedankt dat je deze verhalen wilt lezen. Ik hoop dat ze je 's nachts wakker houden.

Inhoud

Tot de Dood	7
Moederliefde	54
Kutwijf.....	64
Tuin	77
Familiediner	86

Tot de Dood

Proloog

'Je bent godverdomme nog te stom om je bed in je eigen slaapkamer te vinden.'

Het was de stem van zijn vrouw, Mercé. Ze sprak met die toon, vol spottende minachting, die hem altijd kon raken. En hoewel ze nu levenloos naast hem zat, haar hoofd tegen het dashboard, leek haar stem nog steeds in zijn oren te galmen, alsof ze hem vanuit het hiernamaals aan het treiteren was.

David keek opzij. Het was moeilijk om haar niet aan te staren. Haar mond hing half open, een donkere vloeistof sijpelde uit haar mondhoek en vormde een vlek op haar zomerjurk. Die jurk had ze speciaal gekocht voor hun vakantie. De vakantie die hun huwelijk zou moeten redden. Hij lachte schamper bij die gedachte - hun huwelijk redden. Alsof er nog iets te redden viel.

'Keer om,' zei de stem van de navigatie, bijna als een echo van Mercé's woorden.

David trapte abrupt op de rem, midden op de doorgaande weg. De auto kwam met een schok tot stilstand. Mercé's lichaam schoot naar voren, alleen tegengehouden door

de gordel die hij haar had omgedaan. Een walgelijke geur van ontbinding vulde de auto. Het was een mengeling van rottend vlees en iets zoets, bijna als overrijp fruit. De geur kroop zijn neusgaten binnen en nestelde zich daar, hardnekkig als een virus.

Er was niemand om hen heen. Geen auto's, geen mensen. Alleen de dode stilte van een verlaten weg en het zachte gezoem van de motor. Zijn hart klopte in zijn keel terwijl hij weer naar de passagiersstoel keek. Mercé's lichaam zat daar, slap en inert. Haar hoofd was nu voorover gezakt, alsof ze in slaap was gevallen tijdens een lange rit. Maar de stank vertelde een ander verhaal.

Een druppel zweet gleed langs zijn voorhoofd naar beneden. De airco deed zijn best, maar kon de hitte van de zomerdag nauwelijks aan. Of was het de stress die hem deed zweten? Hij veegde met zijn mouw over zijn voorhoofd en probeerde rustig te ademen door zijn mond.

'Jezus, wat een incompetente zak stront ben je ook,' hoorde hij Mercé zeggen. Het was haar stem, maar niet uit haar mond. Die hing nog steeds open, een donkere holte waar vliegen omheen begonnen te cirkelen. De stem kwam van ergens anders, van binnen in zijn hoofd.

'Je kunt niet eens een lijk fatsoenlijk vervoeren zonder de hele fucking auto te verneuken.'

Hij had haar vermoord. Een moment van woede, een misstap op de trap, en nu moest hij de consequenties dragen. Maar het leek wel alsof Mercé niet zomaar verdween. Haar stem was helder en hard, zelfs al was haar lichaam koud en bewegingsloos. Ze bleef hem kwellen, net zoals ze dat bij leven had gedaan.

'Je rijdt als een halve tamme!' schreeuwde de stem in zijn hoofd. David greep het stuur stevig vast en schudde zijn hoofd om de stem kwijt te raken, maar het had geen zin. Mercé wist altijd hoe ze hem onder zijn huid kon krijgen, zelfs vanuit het graf.

David zette de auto in z'n achteruit en trapte het gaspedaal vol in. Mercé's lichaam werd terug in haar stoel gesmeten met een doffe klap. Een geluidsorgel van rauwe lichaamsgassen ontsnapte, als een laatste, gruwelijke grap. De geur van rotting, zuur en bedwelmend, vulde de auto als een aanval op zijn zintuigen. Hij zag hoe haar jurk donker werd op de plekken waar lichaamssappen door de stof sijpelden.

David draaide haastig het raam open, maar het was al te laat. De hitte van buiten vermengde zich met de stank van binnen. Zijn maag draaide om, zijn keel kneep dicht, en hij

voelde hoe het opborrelde. Het kokhalzen kwam in golven, een onafwendbare vloedgolf van walging en schuld.

Hij stak zijn hoofd uit het raam en braakte zijn karige ontbijt naar buiten, een straal van halfverteerd voedsel en maagzuur. De rode Punto kreeg nu een opvallende gele kotsvlek op de bestuurdersdeur. In zijn hoofd hoorde hij Mercé lachen, dat spottende lachje dat ze altijd had als hij zich vernederd voelde.

'Kijk nou toch eens,' zei haar stem. 'De grote sterke David kan niet eens tegen een beetje lijkengeur. Wat ga je doen als ik begin te rotten, schatje? Als de maden uit mijn ogen kruipen?'

Hij veegde zijn mond af met zijn mouw en probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen. De smaak van gal brandde in zijn keel. Op de navigatie zag hij dat hij de afslag had gemist. Misschien was het de verwarring, misschien was het de geur die hem afleidde. Maar hij wist dat dit pas het begin was.

Een vlieg landde op Mercé's wang. David sloeg ernaar, maar raakte haar gezicht. Haar huid voelde anders aan, rubber-achtig, als een pop die te lang in de zon heeft